

OĞUZ ATAY • Tutunamayanlar

Sinan Yayınları 1972

İletişim Yayınları 23 • Oğuz Atay Bütün Eserleri Dizisi 1

ISBN-13: 978-975-470-011-4

© 1984 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1-64. BASKI 1984-2013, İstanbul

65. BASKI 2014, İstanbul

KAPAK Ümit Kıvanç

KAPAK FOTOĞRAFI Ara Güler

UYGULAMA Hasan Deniz

DÜZELTİ Can Belge - Bahar Siber

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3. Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

OĞUZ ATAY

Tutunamayanlar

Sevin için

Ural'ın hatırasına

İçindekiler

Önsöz / Ömer Madra 9

Geleceği Elinden Alınan Adamın
Geçmişi de Elinden Alınacak Diye
Korkuyorduk / Enis Batur 13

SONUN BAŞLANGICI 17

YAYIMLAYICININ AÇIKLAMASI 21

Birinci Bölüm 23

İkinci Bölüm 243

Üçüncü Bölüm 439

Dördüncü Bölüm 547

TURGUT ÖZBEN'İN MEKTUBU 717

ÖNSÖZ

Şaksiper Kimdir, Eseri Nedir? Yıllar önce yayımlanmış bir broşürün adıydı bu. Ne yazık ki artık adını hatırlayamadığım müellifi, ünlü İngiliz yazarını şöyle 15-20 sayfalık küçük ama yoğun bir broşürle anlatıyordu. Kitapçığın kapağında “Şaksiper”in resmi bile vardı.

Oğuz Atay’ın hayatını ve eserlerini kapsayan bir önsöz yazmak çabası da işte bu “adsız” araştırmacınıniki kadar acıklı ve tuhaf görünüyor bana. Zaten Oğuz Atay’ın kendisi de, pek çok kurumun yanı sıra “önsöz”leri tefe koyup yerlebir etmişti. Biraz sonra ayrıntısıyla okuyacağınız gibi, *Tutunamayanlar*’da şöyle diyor meselâ:

“‘Hayatı ve eserleri’. Hiç bıkmıyorum bunları tekrar tekrar okumaktan. Yazarın her kitabını okurken ‘Hayatı ve Eserleri’ yeniden karşıma çıkıyor. Bir daha, bir daha okuyorum. Sanki önceden ‘Hayatı ve Eserleri’ni bilmiyormuş gibi yapıyorum: yeni baştan heyecanlanmak için. Yalnız, yazarlar arasında bir birlik bulunmaması beni yoruyor. Hiç olmazsa önsözleri yazarlar, yılda bir kere toplanmalı ve aralarında ortak esaslar tespit etmeli. Bugünkü durum esef verici. Bakıyorsun bir yazar, çok zor birleştiriyor kelimeleri. Bir türlü cümleleri kuramıyor. Öyle diyor önsöz amca. Geçer karatahtanın başına diyor, yazar, bozar, uğraşır. Bütün bunları da yarı karanlıkta yapar. İsteddiği cümleyi bulunca da koşar,

bütün ışıkları yakar. Ben de tam bu üstadın huylarını benimsemek üzereyken, bir önsöz daha geçiyor elime. Bu önsöz de yazarın coşkun bir ırmak gibi yazdığını anlatıyor. Kendisini tutamıyor bu adam: bıraksan günde yüz sayfa yazacak. (...) Kime hizmet edeceğimi şaşırıyorum. Onlara uşaklık etmekte zorluk çekiyorum. Biri Insanlardan kaçıyor, öteki bir dakika yalnız kalamıyor. Sonunda hükümet el koyacak bu işe. Hepsine haddini bildirecek. Bizi zehirlemeye ne hakları var.”

Herhalde bana katılıyorsunuz artık, Oğuz Atay’a önsöz yazmak, başa çıkılacak gibi bir iş değil. Öte yandan, insanın imzasının Oğuz Atay’ın kitabında yer almasının vereceği hoşluk duygusu ve bir de ‘ben bu işin altından kalkarım nasıl olsa’ düşüncesiyle (ya da düşüncesizliğiyle) ön sayfalar için önceden yer ayırtmış olmanın verdiği kaçınılmazlık var.

Oğuz Atay ölümünden önceki yedi yıl süresince âdeta hummalı bir tempoda çalışarak birbiri ardından çeşitli dallarda birçok eser verdiyse de, sağlığında yeterince tanınmıştı denemez. Hatta, ölümünden altı yıl sonra günüşiğine çıkarılan o eşsiz günlüğünde kendisinin daha “yaşarken unutulduğu”nu söylüyor. Bunun sebebi şu olabilir:

Aydın “sınıfı” içinde yer alıyordu Oğuz Atay ve o sınıfın derinlemesine tahlilini yapıyordu. Biraz karamsar, biraz acı, çokça güldürücü... aydınısı bir tahlil işte. Tüm romanlarının, öykülerinin ve oyununun ana konusunu bu meselenin oluşturduğu söylenebilir. Öylesine bir irdelemedir ki bu, sonunda ortaya hiç de küçümsenmeyecek boyutta bir “aydınlık destanı” çıkmıştır. Hatta bir “aydınlık marşı” değilse bile, tutmuş, “Şarkılar”ı yazmıştır Oğuz Atay. Durum bu noktada çatallaşmaktadır işte. Bütün bunları okuyan “aydın”lar, birdenbire billur bir boy aynasında çırılçıplak buluverirler kendilerini. Korkunç bir durum canım, utanç verici. Üstüne üstlük, sahnenin ortalık yerine öyle durup dururken pat diye düşüveren bu mühendis bozması çok da iyi yazmıyor muydu size. Alın bakalım.

Kötü bir rüya gibi bir şeydi bu. Bir karabasan bile sayılabilirdi. Gözlerimizi derhal yeniden yumup, rüyasız, deliksiz, hasetsiz, yeniden uymaktan başka çare yoktu. Allah hepimize rahatlık versin.

Verdi de. *Tutunamayanlar*'ın ilk cildinin basılmasının üzerinden on beş yıla yakın zaman geçti. Yaşantının fazlasıyla yoğun ve 'olaylı' geçtiği bizimki gibi ülkelerde on beş yıl bir ömre bedeldir.

İşte bir ömrü tamamladık biz de ve işte yeni ve sağlıklı bir kuşak yetiştiirdik bu arada pırl pırl umutlarla. Sağlıklı diyorum, çünkü Oğuz Atay'ın eseriyle ilgili bir de sağlıksız değerlendirme yapılıyordu gibime geliyor: Yani onun her satırına sinmiş olan korkunç mizahı, sanıyorum bazı insanlarda derin bir inançsızlığa, cynique bir tavra kaynaklık etti. Bunda biraz haksızlık var. Çünkü Oğuz Atay ne denli karamsar ve ölümle içiçe olursa olsun, her zaman biraz umudu barındırır içinde; "canım insanlar" der hep. Yani, Batıcıl aydın tipini bulamazsınız onda, soğuk, alaycı ve hepten inançsız. Onun kitaplarını daha sağlam bir değerlendirmeye tabi tutmak için de artık yeterli bir süre geçmiş olduğu umulur.

İşte bütün bu sebeplerden ve başka sebeplerden dolayı, ölümünden yedi yıl sonra Oğuz Atay'ın yaşama şansı çok artmış durumda.

Bu 'önsöz'ü, Atay'ın *Günlük*'ünü günlük bir gazetede yayımladığımız sıralarda yazdığım 'önsöz'den bir parça ile bitirmek istiyorum:

O, ömür boyunca hep "acele etmiş"tir; bu yüzden de hep "geç kalmış"tır. Sürekli bir panik vardır hayatında: Bir kitap okur, bir komedi seyreder, yorulur. Birileriyle birlikte olur, derdini anlatamaz, telâşlanır ve incinir. Küçük dertler, biryerlere ödenmesi gereken paralar, bazı şeylerin tamir masrafları hiç eksik olmaz ve bu panik duygusuna katkıda bulunurlar. Ve hep acele edilir.

Bu acele içinde ölümden mi kaçılıyordu, yoksa kovalanıyor mudur ölüm, orası pek belli değildir. Öyle bir kaçma-kovalamaca oyunu işte.

Ve işte böyle çalginca koşuştururken Oğuz, sırtından hiç çıkartmadığı mizah zırhının tangirtisi da dünyayı tutar.

Nefes nefese koşarken bize hepimizin derdini anlatmak için üç roman, bir öykü kitabı, bir oyun, bir de şu "kırk" günlüğü, yani beşbuçuk yapıtı bırakan bir adamı unutmak birçok kişinin işine gelebilir belki, ama onu "unutturmak", işte o biraz zor olabilir. Ne yapılırsa nafîle bençe; perde yeniden açılıyor işte.

Oğuz Atay, gerçeğin bağrından filizlenen oyundan, oyunun uzandığı ölümden, ölüm duyusundan doğan yaşantı damlasından, gözyaşında titreşen çalgın kahkahadan, delilikte tüneyen akıldan, akıldan türeyen gönülden örölmüş o çok gülünçlü ve çok acıklı dünyası ile Türk aydınını ve her şeyi yeniden kapsayacaktır yakında.

ÖMER MADRA
Şubat 1984, İstanbul

GELECEĞİ ELİNDEN ALINAN ADAMIN GEÇMİŞİ DE ELİNDEN ALINACAK DIYE KORKUYORDUK

*Tutunamayanlar'*ın yazarı önsözlerle, bakış açıları ne olursa olsun "Hayatı ve Eserleri" türünden bönözler üreten kalem efendileri ile inceden inceye alay ediyor. Aklıma çağdaş bir düşünürün, Jacques Derrida'nın, önsözün anlamsızlığını vurgulamak için önsözler üzerine bir kitabına yazdığı uzun önsöz geliyor: Oğuz Atay'a gönülden katılıyorum aslında; gene de "Hayatı ve Eserleri" için birkaç ön ya da son söz, daha doğrusu sondan bir önceki söz yazma gerekliliğini duyuyorum. Bir "hak"sa bu, biraz da şundan doğuyor: Yaşamamış, onun için de hiçbir şey yazmamış bir(kaç) kişinin 'Hayatı ve Eserleri' üzerine yazdım daha önce, neden Oğuz Atay vahasına girmeyeyim, diyorum.

Tamtamına yarım yüzyıl önce doğmuş Oğuz Atay: 1934'te. 1977'de, 43 yaşında ölene dek, hızlı dönen bir dünyanın ne hızına, ne de ritmine ayak uydurabilmiş: Harflerine sinen siyah ama ince alayı biraz kazıyın, herkes adına kanayan vandal bir yürek bulursunuz orada. Doğduğu yıl, "kenarında" yaşadığımızı inandığı Batı dünyasına deccal inmiş: Hitler'in iktidara geldiği andan başlayarak, daralmış bir Türkiye'de geçirmiş çocukluğunu. Okuma-yazma öğrenmeye başladığı yıl, Joyce *Finnegans Wake*'i yayımlamış ve romanın sınırına değmiş. DP'nin iktidara geldiği yıl, Ankara Maarif Koleji'nde lise öğrencisi, İstanbul'da mühen-

dislik öğrencisi olduğu yıllarda ise Türkiye'nin çehresi değişiyor inanılmaz bir hızla: Yeni binalar, yeni yollar, atölyeler yapılıyor; yeni bir çukur açılıyor Cumhuriyet'in ortasında. Mühendis çıktığı sırada *Pazar Postası*'nin içinde Oğuz Atay: Yazmayı ne ölçüde düşünüyor, yazmayı düşünüyor mu bunu bilmiyoruz, ama şiirin de, düz yazı serüveninin de yoğun sarsıntı geçirdiği bir dönemde, bu sarsıntının "sahne"sini oluşturmuş *Pazar Postası*'nda amansız bir tanık olarak, sessiz ve geride, olup biteni izlediğini biliyoruz.

1954'te *Saatleri Ayarlama Enstitüsü*, 1956'da *Perçemli Sokak*, 1957'de Vüsat O'Bener'in *Yaşamamız*'ı ile Kemal Tahir'in *Rahmet Yolları Kesti'si*, 1958'de *Üvercinka*, bir yıl sonra da *İshak*, *Panayır* ve *Aylâk Adam* çıkıyor. Türk şairi dili ve anlamı, sözdizimi ve mantığı köktenci bir yaklaşım içinde kurcalıyor. Düzyazıda da durum farklı değil: Şüphesiz, bir yanda Halit Ziya'nın, öte yanda Sait Faik'in açtığı koridorlarda, ama onlardan bir bakıma telâsla uzaklaşarak anlatım ve bildiri düzlemlerinde açık bir başkalaşım yaşanıyor. Oğuz Atay ne yapıyor, hâlâ bilemiyoruz. Nice yıl sonra, ölüme beş kala yazdığı gibi "biraz gecikmiş" olduğu için bu değişimi ıskalıyor mu, yoksa "aceleciliği" sayesinde belli bir basamağında değişim sürecine yetişiyor mu? Öyle sanıyorum ki, anı anına olmasa bile, Türk yazarının dili ile olan yüzyüze ve kıyasıya çekişmesine Oğuz Atay'ın tanık olmadığını söylemek güç.

27 Mayıs 1960. Yeni bir dönemeç, yeni bir anayasa, yepyeni kuramsal açılımlar, TİP kuruluyor, AP kuruluyor, TÖS kuruluyor. Avcıoğlu ve Soysal *Yön*'ü, Memet Fuat *Yeni Dergi*'yi, Cemal Süreya *Papirüs*'ü çıkarıyor. Nâzım Hikmet'in şiiri ve Kemal Tahir öne çıkıyor hızla. Türkiye'de, aynı anda, sosyalizm ve varoluşçuluk aydınlar arasında gündeme geliyor. Türk yazarının dil ve anlatım ile kavgası sürüyor bir yandan: *Mısırkalyoniğne*, *Bakışsız Bir Kedi Kara*, *Hallaç* ve *Troya'da Ölüm Vardı* aynı yıllarda günışığına çıkıyor, Joyce ve Faulkner çevriliyor. Öte yandan 'köy gerçekliği' ile tanışılıyor: *Susuz Yaz*'dan *Yılanların Öcü*'ne, *Cemo*'ya edebiyatın öteki yüzü çiziliyor.

Artık hazırlanıyor Oğuz Atay: 1970'de TRT'nin açtığı yarışmaya katılacağı, bir jüri üyesinin deyişiyle "484 sayfalık bir emeğin ve tutkunun

en açık belirtisi” elyazması, demin kaba hatlarını verdiğimiz bir ortamda yazılmıştır. Cumhuriyet döneminde yetişen aydın kuşaklarının biraz sarsak, daha çok da tutarsız, gamlı, traji-komik tarihini 32 kısım tekmi-li birden kucaklar *Tutunamayanlar*. İlk cildin yayımlanışında bile gizli bir ürpertiyle, hoşgörüyü maskelenmiş âtil bir öfkeyle karşılanmış olması şaşırtıcı değildir aslında: Kıdem esasına göre düzenlenmiş bir “edepiyat ortamı”na, okulsuz ve alaysız onun için de okursuz ve alaycı bir konuk geldi sanılmış, bu amatör hayaletin nasıl olsa ‘tek’ kitapta kalacağı düşünülmüş, gene de bu ‘tek’ kitapla (bile) kalacağı fikri kolay kolay sindirilememiştir.

Oysa konuk değildi Oğuz: Yüreğindeki kadar dağlayıcı bir acı vermeden ama onu usul usul ölüm koridoruna ihbar eden beynindeki ur ile yolcuydu düpedüz. Onun için de, “Yedinci mühür”deki gibi sonlu bir oyunla biraz kendini, daha çok da ölümü oyalamayı seçti: 1970’den 1977’nin son ayına dek programına zorla giren hastalık ve ameliyatla, zorunlu olarak giren acı, alay ve hüznün iki roman, bir düzineye yakın öykü, bir oyun ve bir günlük yazdı. Öldüğünde dördüncü romanından 60 sayfa kadar yazmış, *Geleceği Elinden Alınan Adam* adını verdiği bir anlatıyı da bütünüyle tasarlamış durumdaydı.

Bu küçük önsözü açıkçası büyük bir sıkıntıyla, üstelik Oğuz’u kıs kıs gülerken görürmüşçesine bir duygu içinde yazdım, şu garip Orwell yılında. Bir iki özel tutamağım vardı, avuntum da orada. Oğuz Atay’ın çift portreli bir insan olarak düşünülebileceği kanısındayım: Biri neredeyse “pozitivist”, temel inançlarından soyutlanması güç, “dayanıklı” insan: *Topografya* kitabını, belki de Mustafa İnan’ın yaşam öyküsünü yazan, 1960’ların başında bir fikir dergisi çıkartmak için çırpınan kişi. Öteki, tam tersi oysa: Korkuyu beklerken tehlikeli oyunlara bile tutunamayan, gene de o oyunlarla yaşayan, geleceği elinden alınmış beyaz mantolu bir adam: Dipten sarsılmış, kırgın, hatta umutsuz biri: Gü-nü geldiğinde yazdıklarının anlamına bile yetişemeyen Oğuz Atay. Biri gülüyorsa bu önsöze, öteki yalnızca bakıyordur. İkisi de inanmıyordur şüphesiz. İkisi de soruyordur, sonra:

“Ben buradayım sevgili okurum, sen neredesin?”

* * *

Bir Zar Atımı'nın önsözünde şunları yazar Mallarmé: "Bu not okunmasın ya da okunduktan sonra unutulsun isterdim." Ben de bu önsöz için aynı dilekte bulunacağım *Tutunamayanlar*'ın okurundan: Roman-dan hemen hiç söz etmedim, kimse yazar ile okur arasına girmemelidir; Oğuz Atay'dan, o yaşarken olup-bitenlerden birkaç kıvılcım sürdürdüm önünüze: Bu kıvılcımlardan başkalarını çıkartmak daha kolay olabilir, diye düşündüm: "Tutunamayanlar" belli biri tarafından, belli tarih ve coğrafya enlem-boylamında, belli bir bağlamdan çıkıp belli bir bağlama doğru yazılmıştır - onu kuşatan gerçekliği onun gerçekliğinden soyutlamamak gerek. Öte yandan, bir kitabın ön ve arka kapağı arasında belki de "hiçkimsenin ürünü" bir metin yer alıyordur: "Çağların, depremlerin, sellerin yazdığı" bir metin...

Oğuz'un kendisine giderayak yakıştırdığı tamlama gerçekten de yakışıyor mu ona? Gerçekten de geleceğinin elinden alındığına inanabilir miyiz bugün? Ölümünden yedi yıl sonra, "Bütün Eserleri"ni yayımlamayı üstlenen İletişim Yayınları'na, genç okurlara bu geleceği göğüsleme olanağı verdiği için Oğuz Atay'ı unutmayanlar adına teşekkür etmek isterim: Bizlerin korkusu, geçmişin de elimizden alınması olasılığın-dan kaynaklanmıyor muydu?

ENİS BATUR
Şubat 1984, İstanbul

SONUN BAŞLANGICI

Turgut Özben adlı genç bir mühendisin kaybolmasıyla ilgili haberler, günlük gazetelerin dördüncü ya da beşinci sayfalarında yer aldığı zaman ben yurt dışında bulunuyordum. Gittiğim ülkedeki bir yardım örgütünün bana sağladığı araştırma bursuyla iki yıl kadar çeşitli Avrupa ülkelerinde dolaşım. Bu arada gazeteciliği de bırakmadım ve Türkiye'deki gazeteme çeşitli konularda yazılar gönderdim.

Kitapla ilgisiz görünen bu satırları yazmamın nedeni, kitabın, birçok bakımdan talihsiz sayılabilecek kahramanlarına uygun macerasını açıklamaktır.

Gazeteye döndüğüm gün, masamın çekmecelerini karıştırırken büyük bir pakete rastladım; ben ayrıldıktan kısa bir süre sonra gelmiş ve orada unutulup kalmış. Paketten, bir mektup ve büyük bir kısmı elle yazılmış sayfalar çıktı. Yeniden sayılandırıldığı belli olan sayfalarda değişik el yazıları göze çarpıyordu. Mektup bana yazılmıştı; bir tren yolculuğunda tanışmış olduğum Turgut Özben adlı genç bir mü-

hendis yazmıştı. Kendisinin kaybolmuş bir insan olduğunu belirtiyor ve dünyaya benim aracılığım, yazılmasında birçok insanın payı olan bir 'eser' gönderdiğini söylüyordu. Yaptığım araştırmalar sonunda, gerçekten üç yıl kadar önce böyle bir kaybolma olayının meydana geldiğini öğrendim. Ankara'daki bir işini izlemek üzere bir sabah evinden çıkan bir mühendis bir daha dönmemişti. Bütün aramalar sonuçsuz kalmıştı. Polisin bildirdiğine göre, ayrılmadan önce bir İstanbul bankasındaki bütün parasını çekerek -bu hesaptan karısının haberi yokmuş- bir taşra bankasına yatırmış. Bir ay kadar sonra da bir il merkezinde otomobili, tren istasyonu yakınında boş olarak bulunmuş. Arabada bir eşya ya da bir nota rastlanmamış.

Turgut Özben mektubunda, bu 'eseri' yayımlamayı düşünürsem, ilgili kimselerle görüşmemi ve onların onayını aldıktan sonra harekete geçmemi istiyordu. Ayrıca, kitabın sonuna, bana gönderdiği mektubun bir bölümünü koymamı rica ediyordu. Anladığıma göre, onu tanıyanlar arasında kendisini en son ben görmüştüm. Trende yaptığımız konuşmalardan hatırladığıma göre de onu çok ilginç bulmuştum. Yalnız, gene mektubunun bir yerinde belirttiği isteğine uyarak onun hakkındaki izlenimlerimi ayrıntılı olarak yazmayacağım.

Kitabı yayımlamayı uygun gördüğüm için, Turgut Özben'in verdiği adreslerdeki 'ilgilileri' aradım.

Selim Işık'ın annesi ölmüştü. Ben yurda dönmeden iki ay önce kalp yetmezliğinden ölmüş. Evinde yeni bir kiracı oturuyordu; Selim'in başka bir akrabası olup olmadığını bilmiyorlardı.

Günseli'yi evinde buldum. Turgut Özben'in kaybolduğunu duymuştu. Olaydan sonra da Turgut'tan kısa bir mektup almış. Kitabın yayımlanması için benim, Günseli'ye başvurabileceğimi yazıyor ve ondan bu konuda olumlu oy kullan-

masımı istediğini bildiriyordu. Günseli de, benim kendisini aramayışım üzerine gazeteye uğramış ve yurt dışında olduğumu öğrenince beklemeyi tercih etmiş. Adları değiştirerek kitabı yayımlamamda bir sakınca görmediğini belirtti. Ben de ona, eserdeki insanların adları için Turgut'un bir teklif listesi göndermiş olduğunu söyledim ve Günseli adını uygun bulup bulmadığımı sordum. Kitaptaki bazı kelime oyunları Günseli adına uymuyordu. Turgut'un da uygun göreceğini umarak bu kısımları yeni ada göre değiştirdik. Selim'in yalnız soyadını değiştirebildik: bu bile bize -özellikle şarkılar bölümünde- oldukça güçlükler çıkardı. Öteki adları değiştirmekte güçlük çekmedim. Yalnız Turgut Özben, adının değişmeden kalmasını istediğini mektupta ısrarla belirtiyordu. Karısı bu isteğe şiddetle karşı koydu. Sonunda küçük bir değişiklik yaptım.

Bütün bunlar, olayları bilenler için gerçekte bir şey ifade etmeyecektir. Kişiler kendilerini ve başkalarını kolayca tanıyacaklardır. Bu değişiklikleri, eserin havasına uygun bir biçimde yapmaya çalıştığımı da sözlerime eklemek isterim.

Bütün hazırlıkları bitirdikten sonra kitabın yayımlanmasını bir süre geciktirdim. İlgili kişilerin tepkilerine engel olmak için, yaptığım kısa araştırmanın yarattığı huzursuzluğun yatışmasını bekledim. Kitabı bastırmak oldukça güç oldu. Ayrı kişiler tarafından kaleme alınmış olması nedeniyle yer yer tutarsızlıklar vardı. Bazıları, esere bir bütünlük verebilmek için, değişiklikler yapmamı teklif ettiler. Turgut Özben'in isteğine uyarak bu teklifleri kabul etmedim. Sonunda kitabın değişmeden basılmasını sağladım. Yukarıda anlattığım değişikliklerden başka, kitabın bana gönderilen biçimine dokunmadım.

Turgut Özben'e (yaşıyorsa) bilmediğim yerinde, mutlu yaşamayı dileğiyle sevgilerimi gönderirim. İsteğine uyarak, kitabın sonuna mektubunun ilgili bölümünü koydum.

YAYIMLAYICININ AÇIKLAMASI

Yıllar önce meydana geldiği ileri sürülen bir olaya dayanan bu kitabın gerçekliği hakkında kesin bir söz söyleyemeyeceğimizi belirtmek isteriz. Yayınlanması isteğiyle bize kitabı getiren arkadaşımız da hiçbir araştırma yapılmamasını şart koştuğu için, kitaptaki olayların bütünüyle hayal ürünü olduğunun ve kişilerin gerçekten yaşamadığının okuyucular tarafından kabulünü özellikle rica ederiz. Ayrıca, kişilerin karakterleri ve başlarından geçtiği söylenen küçük maceralar incelenirse, bunların, günümüzün insanlarına uymadığı kolayca farkedilecektir. Bizce yazar, ya da yazarlar, belki de yüzyıllarca önce yaşamış insanları bugünün kılığıyla, bugünün şartları içinde sunmak ve böylece bir çeşit anakronizm ile, kitaba gösterilecek ilginin artmasını sağlamak istemişlerdir.

Kitaptaki yer ve tarihlerin tutarsızlığı ve ülkemizde geçtiği söylenen olayların yer aldığı kasaba ve şehir adlarının hemen hemen gerçek adlarla hiçbir ilişkisi olmaması, bu ko-

nudaki düşüncelerimize hak verilmektedir. Ayrıca, bu kitabın yayımlanmasını uygun bulmakla birlikte, romandaki kişilerin ülkemiz insanlarıyla bir benzerliği olmadığını düşündüğümüzün de bilinmesini isteriz. Belki, bir masal havası içinde kişiliklerini daha iyi bulmuş olacak bu kahramanların toplumsal yapımıza uymadığı bir gerçektir. Burada, gerçek yazar ya da yazarlarını bilmediğimiz bu kitabı yayımlarken, daha çok, bu yazar ya da yazarların kişiliklerini açıklayan bir belge niteliğinde gördüğümüzü ve yayımlamaktaki gerçek amacımızın bu belgeyi sizlere sunmak olduğunu belirtiriz.

Saygılarımızla

Birinci Bölüm

1

Olay, Yirminci Yüzyılın ikinci yarısında, bir gece, Turgut'un evinde başlamıştı. O zamanlar daha Olric yoktu, daha o zamanlar Turgut'un kafası bu kadar karışık değildi. Bir gece yarısı evinde oturmuş düşünüyordu. Selim, arkasından bir de herkesin bu durumlarda yaptığı gibi, mektuba benzer bir şey bırakarak, bu dünyadan birkaç gün önce kendi isteğiyle ayrılıp gitmişti. Turgut, bu mektubu çalışma masasının üstüne koymuş, karşısında oturup duruyordu. Selim'in titrek bir yazıyla karaladığı satırlar gözlerinin önünde uçuşuyordu. Harflerin arasında arkadaşımın uzun parmaklarını seçer gibi oluyor, okuduğu kelimelerle birlikte onun kalın ve boğuk sesini duyduğunu sanıyordu.

O zamanlar, henüz, Olric yoktu; hava raporları da günlük bültenlerden sonra okunmuyordu. Henüz durum, bugünkü gibi açık ve seçik, bir bakıma da belirsiz değildi.

"Bu mektup, neden geldi beni buldu?" diye söyleniyordu hafifçe. Demek, hafifçe söylenme alışkanlığı, o zamana kadar uzanıyordu. Demek, kendi kendine konuşma o gece ya-

rısı başlamıştı. Çevresindeki eşyaya duyduğu öfkenin ifade edilemeyen sıkıntısıyla bunalıyordu. Selim, belki bu yaşantıyı, önde bir salon-salamanje, arkada iki yatak odası, koridorun sağında mutfak-sandık odası-banyo, içerde uyuyan karısı ve çocukları, parasıyla orantılı olarak yararlandığı küçük burjuva nimetleri onu, nefes alamaz bir duruma getirmişti diye tanımlayabilirdi. Turgut, anlamsız bakışlarla süzüyordu çevresini henüz. Duvarlar, resim yaptığı dönemden kalma 'eserler'le doluydu. Nermin çerçeveletmiş hepsini; benimle ögünüyor. "Resimlerini çerçeveletmişsin, iyi olmuş," demişti Selim. "Ben değil, karım," diye karşılık vermişti. Karısı odada yoktu. Bir resim aşağıda, bir resim yukarıda; bir duvar resimle doldurulmuş, bir duvarın yarısı boş: simetriyi bozmak için. Efendim? Efendim, derdi Selim olsaydı son heceye basarak. Ev sahibi de kızmıştı duvarların bu renge boyandığını görünce ama belli etmemişti. Tavana kadar aynı renk, böylece düzlemler daha kesin belirliyor, modern sanatın burjuva yaşantısına katkısı. Efendim? Oysa, ne güzeldi eskiden: tavana bir karış kala, bir parmak kalınlığında koyu renk, yatay bir çizgi çizilirdi; duvarın rengi orada biterdi işte. Selimlerin Ankara'daki evinde öyleymiş. Tek parti devrinin kalıntısı, fazla askerî bir düzen. O günlerde tavana kadar yükselen kitaplıklar yoktu herhalde; yatay çizgi kaybolurdu kitapların arkasında böyle olsaydı.

İsteksiz bir kımıldanışla yerinden kalktı, kitaplığının karşısına geçti. Selim'e özenerek alınan kitaplar; yüzlerce kitap, çoğu hiç okunmamış duruyordu öylece. "Hiç evden çıkmadan beş yıl sürekli okusan, belki biter bu kitaplar," demişti Selim. Ne demek? İçinde birden, hepsini okuyup bitirme ateşi yandı: kitapları her görüşünde yanan eski ateş. Kaç sayfa eder hepsi? Bin sayfa, beş bin sayfa, on bin sayfa. Bir sayfa kaç dakikada okunur, yemek ve uyku saatleri çıkarılırsa geriye günde kaç saat kalır, cumartesi, pazar

ve bayramlar için daha uzun süre konursa... istersem yutarım hepsini. Okuldaki günleri aklına geldi: böyle, hırsla eline aldığı kitapların beş on sayfasını okuduktan sonra içinin bir balon gibi nasıl söndüğünü hatırladı. Bir kitabı bırakır ötekine saldırırdı. Bu ümitsizce çırpınış, bütün kitapların yüzüstü bırakılmasıyla sona erer, büyük bir utanç ve hayata dönüş buhranları gelirdi arkasından.

Kitaplığının önünden zorla ayırdı kendini: oyuna gelmeyelim yeniden. Aynı zamanda yatak olabilen kanepeye oturdu ve bir düğmeye basınca içinden sahte ağızlıklara sokulmuş sigaralar çıkan kutudan bir sigara alıp Alâettin'in lâmbası biçimindeki çakmakla yaktı. Durum, ümit verici değildi: yerdeki halı, mobilyalara hiç uymuyordu. Düğün hediyesi. Ne yapalım, istediğimiz gibi halı alacak paramız yoktu. Sigarasını, yaprak biçimi gümüş tablada söndürdü. Karım kızacak. Bu tablalar neden duruyor öyleyse? Bilinmez. Çalışma masasına yaklaştı. Kaya'nın ayrı bir çalışma odası var. Orada ne çalışıyor? Bilinmez. Ben ne çalışıyorum? Mektubu okuyorsun ya! Öyle ya. Selim'in yazdığı satırlara eğildi yeniden.

Olay, böyle bir ortamda başlamıştı. Aslında, buna olay bile denemezdi. Turgut, yani bir bakıma bir zamanlar onun en iyi arkadaşı, olayı gazeteden, yani olayları veren bir 'organ'dan öğrendiği için, olay diye adlandırılabilirdi bu durum. Turgut yeni uyanmıştı: her sabah kapıcının kapının altından attığı gazetenin hışırtısını bekliyordu. Sesi duyunca, karısını uyandırmamaya çalışarak, uyuşuk hareketlerle terliklerini aramış, sonra, yavaşça 'olay'a doğru bilmeden yönelmişti. Yedinci sayfada, bir cinayet haberinin sonunu ararken birden çarpmıştı 'olay' gözüne. Sonra karısı, yataкта sarılarak onu teselli etmişti. Bu gece de erken yattı beni rahatsız etmemek için; rahmetliyi dilediğim gibi düşünebilmem için. Kendine düşeni yaptı fazlasıyla. Erken yatması

nın başka bir nedeni de yarınki direksiyon kursu. Ben de yatıp uyumalıyım; herkes yatıp uyumuştur. Benden başka kimse, bu mektubun anlamını düşünmüyor. Kaya şimdi çalışma odasında olsaydı ne yapardı? Üniversiteli kızların soyunmasını seyrederdi. Hele bir tanesi varmış; her gece, her gece bacaklarını duvara dayayıp... Karısından gizli, yani kaçamak. Ben de kaçamak yapıyorum şimdi: karımdan gizli, Selim'i düşünüyorum. Hayır, gizli değil; biliyor kimi düşündüğümü. Gene de bir gizlilik var: ne düşündüğümü, nasıl düşündüğümü bilmiyor. Selim'i ve kızların bacaklarını... Selim de olsaydı seyrederdi, ben de seyrederdim. Olmuyor; düşünce suçları, kaçamaklar artıyor. Ayağa kalktı, salondan çıktı, koridorun duvarına tutunarak karanlığı geçti. Yatak odasının kapısını itti; uyuyan karısını seyretti ışığı yakmadan. "Hayır, hayır." İpek yorgan hışırdadı, karısı uyanır gibi oldu. "Uyusaydın artık," diye mırıldandı, yorganın içinden. "Biliyorsun..." Biliyordu: kaçamak sona ermeliydi artık. Turgut, o sırada tehlikeyi göremiyordu: gene de bitmesi gerektiğini seziyordu bu olaya olan ilgisinin. Kaya'nın, karşı binadaki yarı aralık kırmızı perdelerin arkasını merak etmesinden öte, daha büyük bir tehlikeydi bu. Çıplak bir bacağın görüntüsüyle yatışan ilgiden daha keskin bir şey: bir düşünce, geriye doğru giden bir merak. Selim olsa, sabaha kadar uyumaz, düşünür dururdu. Ben olsam yatardım. Üniversitede okurken de ben, gece yarısı olunca yatardım; o, çalışmasını sabaha kadar sürdürürdü. "Saçların dökülüyor, uykusuz çalışmaya dayanamıyorsun; oğlum Turgut, ihtiyarlıyorsun." "Uykusuz kalabilmen sinir kuvvetinden. Benimki adale kuvveti." Kollarıyla Selim'i soluksuz bırakınca ya kadar sıkardı: "Sen birden çökeceksin Selim. Çünkü neden? Çünkü için boş senin. Birden, kollarımın arasında için boşalacak: birden, üçüncü boyutunu kaybedip bir düzlem olacaksın ve ben de seni duvarda bir çiviye asacağım." Ha-

vaya kaldırdığı Selim'i duvara sürüklerdi. Siyah saçlarından yakalayarak başını duvara dayar: "Dökülmeyen saçlarından asacağım seni," diye bağırırdı. "Erkeğin kılları göğsündedir, oğlum Selim." Hemen gömleğini çıkarır ve boynuna kadar bütün gövdesini kaplayan kıllarını gösterirdi Selim'e. "İğrençsin Turgut. Sen onları, üniversite kantinindeki kızlara göster. Kapat şu ormanı." Bir erkeğin yanında soyunmasından sıkılırdı Selim. "Beni, aşağılara çekiyorsun Turgut. Senden kurtulmalıyım." Turgut, pantolonunu da çıkarır, kollarını açarak bağırırdı: "Ben, senin bilinçaltı karanlıklarına ittiğin ve gerçekleşmesinden korktuğun kirli arzuların, ben senin bilinçaltı ormanlarının Tarzan'ı! Yemeye geldim seni. Benden kurtulamazsın. Ben, senin vicdan azabınım!" "Bağırma, anladık. Benim vicdan azabım bu kadar kıllı olamaz. Ruhbilimci Tarzan, lütfen giyin."

Karısına karşılık vermeden yavaşça yatak odasından çıktı, kapıyı kapadı. Koridorda yürürken kollarını havaya kaldırdı: "Esir, Selim, esir," diye mırıldandı. Selim'in, zevkle bağırın sesini duyar gibi oldu: "Yenildin demek, koca ayı. Evet, yenildin. Bu yenilginin tarihini hep birlikte bir kez daha yaşıyoruz. Kurtuluş Savaşı'nın ateş ve dehşet dolu günlerinden biriydi. Mühendishane'yi Berri Hümayun'un üçüncü sınıfında talebeyken gönüllü olarak askere yazılan genç mülazim Selim Efendi, Afyon dolaylarında, Kartaltepe mevkiinde, tek başına mevzilenmişti. Düşman kurnaz bir kalabalıktı. Mülazimievvil Selim, boynunda bir kayışla asılı duran dürbünü eldivenlerini çıkarmadan eline aldı; gözüne götürdüğü bu optik aletin okülerlerini iki parmağının iki zarif hareketiyle çevirerek, görüş alanı içine aldığı düşmanın görüntüsünü netleştirdi. Artık bütün hazırlıkları tamamdı; düşman hatlarını gözetliyordu. Üsküdar'da, Soğanağası'nda, minimini bir çocukken ahşap konaklarının tavan arasında hayal etmiş olduğu an, nihayet gelip çatmıştı.

‘Sadece üç bin kişi’, diye söylendi. Sonra, Tarzan gibi ‘Uuu..’ diye üç kere bağırdı, yumruklarıyla göğsünü dövdü. Düşman neye uğradığını şaşırmişti. Silahlarını yere atarak kaçıyorlardı. Askerin başındaki Yunan zabiti, Türkün, bu gücünü göstermesi karşısında, yerinden bile kımıldayamamıştı; kollarını havaya kaldırdı. Avuçlarının içinde eldivenin kapamadığı iki delikten teni görünüyordu.” Turgut: “Yesir, yesir...” diye bağırdı. Bir yandan da işaret parmağıyla, muhayyel eldivenin boş bıraktığı avuç içi derisini gösteriyordu.

L. biçimi salona döndü, maroken taklidi plastikle kaplı rahat koltuğuna oturdu; bir düğmeye basarak koltuğu geriye itti. Yakalandın Turgut, kendini eleverdin. Neden, Selim? Nasıl olur, tam şirketin muhasebecisinden onbinpeşin yirmibeşbine bir araba almak üzereyken, tam direksiyon kursuna başlayacakken, tam bir kat parası biriktirmenin gerekliliğini düşünürken... beni kandıramazsın Selim, işime burnunu sokamazsın. Ben, soğukkanlılığımı korumasını bilirim. Sen söylemez miydin ‘utanmadan, duygusuzluğumla öğündüğümü’. On yıl önce olsaydı, belki biraz daha düşünürdüm; belirsiz tehlikelerden korkmazdım. On yıl önce olsaydı, Oblomov’u okuduktan sonra beden hareketlerine başlamam gibi, gene bu sarsıcı olayla kımıldardım yerimden belki. Kımıldardım da ne yapardım? Hiç. Biraz huzursuzluk duyardım herhalde. Eski bir yara yerinin sızlaması gibi bir şey. Oblomov’u ve beden hareketlerini unuttum. Kendimi çabuk toparladım. Bilinmeyen yüz binlerce kız içinde, üniversite kantininden birini seçtin kendine ve ona okuduğu kitapları sordun ve karşında oturup susmasını seyrettin. Evet; öyle oldu Selim; ne kötülük görüyorsun bu davranışında? Bir şey dediğim yok, Turgut. Evlenirken de bir şey söyledim mi? Bize çok uğramadın evlendikten sonra. Size mi? Siz kimsiniz? Ben, Nermin, çocuklar... Ben sizi bilmiyorum, seni tanıyorum. Evinize alışamadım

herhalde. Eşyalarınıza alışmadım, yadırgadım onları. Salon-salamanjeyi, deniz gibi büyük ve kauçuk köpüklü yatağı olan karyolayı, aynı takımın yaldızlı gardrobunu ve gene aynı takımın şifonyerini ve gene aynı takımın tuvaletini sevedim. Evinizde Türkçe bir şey kalmamıştı. Bana anlayış gösterecek yerde büfeyi gösterdin. Kelime oyunu yapıyorsun Selim. Benim bütün işim oyundu, bunu biliyorsun Turgut. Hayatım, ciddiye alınmasını istediğim bir oyundu. Sen evlendin ve oyunu bozdun. Bütün hayatımca nasıl oynayabilirdim? Sen de dayanabildin mi? Sen de ürkütücü bir gerçekle bozdun bu oyunu. Herkesin belirli bir işle uğraştığı bu kocaman dünyada yalnız başına oradan oraya sürüklendin canım kardeşim benim. Necati'nin işi oyun yazmaktı. Küçük burjuva alışkanlıklarını yeren son oyununu hatırlıyor musun? Oyunun yarısında çıkmıştım. Sen bütün oyunların yarısında çıktın aslında. Necati'nin oyunu dört yüz elli kere oynandı ve Necati de bir kat aldı kazandığı parayla. Senin işin neydi onların arasında? Ne yapıyordun? Hiçbir işim yoktu. Bu nedenle sevmezlerdi seni işte. Bu nedenle aldırmadılar sana. Senin ne işin vardı orada? Herkesin işine karıştın, işin olmadığı halde. Ölmek bile, kendilerine böyle bir görev verilenlerin işidir. Kendine oyunlar buldun: başkalarının katılıp katılmadığına aldırmadığın oyunlar. Herkesi yargıladın bu oyunlarda. Bu arada beni de yargıladın, bana da haksızlık ettin. Ben de bir oyun yazsam, sonunda haklı çıkmak için kendini öldürdüğünü söylesem... Bu oyunu sevmedim Turgut. Ben, oyunlarda bana saldırılmasını sevmem. Ben oyun istemiyorum artık; ne oyun ne de gerçek, senin ölmen gibi bir gerçek, beni sarsmamalı Selim. Ayağa kalktı. İnsan gerçeklere karşı durur: yaşar ve olduğu gibi olmayı sürdürür Selim. Ayrıca, bu mektubu bana yollamadın, bana böyle bir görev verilmedi. Benim işim değil bu. Benim işim değil. Mektubunu on kere okudum, bir sonuca vara-

madım. Başka türlü bir yaşantın olabilirdi Selim. Seni istemeyenlerin dışında bir düzen kurabilirdin.

“Bu sözlerimle belki birşeyler kaybediyorum Selim,” diye yüksek sesle söylendi. Saat üçe geliyordu; Turgut’un kafası karışıyordu. Olayın iyi başlamadığını seziyordu. Neye göre iyi? Bilemiyordu. “Benim işim değil,” diye mırıldanarak yatak odasına doğru yürüdü.

2

Turgut ertesi sabah çok erken uyandı. Güneşin ilk ışıkları odaya yeni doluyordu. Sıkıntılı rüyalar görmüştü. Neler gördüğünü toparlamaya çalıştı; Selim’le ilgili bir olay hatırlayamadı. Bütün gece uğraşmış olduğu bir konunun rüyasına girmemesi gariplik geldi ona. “Sersem gibiyim. Biraz daha uyuşam,” diye düşündü. Yanında yatan karısına baktı: Nermin’in vücudu, yorganın kıvrımları arasında kaybolmuştu; yalnız saçları görünüyordu. Yorgan hafifçe inip kalkmasa, yatakta canlı bir varlık olduğunu anlamak zordu. Belki de gerçekten yoktur; yanımda yatan, bir saç demetinden ibarettir. Yorganın altından elini uzatarak karısının tenine dokundu. Yazık; insanlar düşüncelerimize uygun biçimler almıyor. Karısına sırtını döndü, kolunu yataktan aşağı sarkıttı. Hayat, düşünceleri tutan bir hapishanedir. İnsan, can sıkıcı bir saç demetidir, ben de akılsız bir robotum. Uyuyakaldı.

O kısa sabah uykusunda, çok uzun bir rüya gördü. Rüyasında, büyük bir çayırdaki bekliyordu. Yoksa, bir tarla mıydı? Belki de bir meydanı; çünkü büyük bir saatin altında duruyordu. Hayır meydan değildi, çayırdı; çünkü, her yandan papatyalar açmıştı. Papatyaları çok iyi hatırlıyordu. Elinde bir karanfil demeti, birini bekliyordu. Nermin’le daha evlenmemişti. Evet, onu bekliyordu. “Nermin gene geç kaldı,” diye düşündü. Oysa Nermin hiç geç kalmazdı. Güneş, ekinle-

rin saplarında ışıldıyordu. O halde bir tarla olmalıydı. Çevresine baktı: uzakta koyu bir orman vardı, gökyüzü parlak ve bulutsuzdu. Koyu renk elbisesini giymişti. Kendini görüyordu. Koyu renkli orman, uçsuz bucaksız buğday tarlasının içinde -demek bir buğday tarlasıydı- bir leke gibi duruyordu. Birdenbire, ormanın içinden bir kalabalık çıktı: koyu renk bir kalabalık; Turgut gibi onlar da koyu renk elbiselelerini giymişler. Sonra, ekinlerin arasında kayboldular. Elindeki demeti yere atarak, kayboldukları yöne doğru koşmaya başladı. Nedense çok yorgundu; bir türlü ormana ulaşamıyordu. Birden karşısına çıktılar. Yüksek ekinlerin arasından Turgut'a doğru gelmişlerdi demek. Ellerinde, kayışlarla tuttukları bir tabut vardı. "Demek bugün gömeceksiniz?" dedi onlara. Adamlar tabutu yere bıraktılar. Ceplerinden kara mendiller çıkarıp terlerini sildiler. Turgut yüzlerini hatırlayamıyordu bu adamların. Bir süre karşı karşıya durup konuşmadılar. Sonra, adamlardan biri; "Bu kadar paraya yapılmazdı bu iş," dedi. "Bize bu kadar ağır olduğunu söylememiştin." "Ben de bilemedim," diye çekinerek karşılık verdi Turgut. "İnsan ölünce çok daha hafif olur sanmıştım." Turgut'a bakmadan konuşuyorlardı sanki. "Onu bilemeyiz," dedi bir başkası. "Artık gömmek de sana düşüyor beyim. Geç kaldık zaten. Haşim Beyin cenazesi kalkacak daha. Karısı yeşiller giymemizi istiyor. Gidip bir de elbise değiştirmek var." İriyarı olanları dönüp gittiler. Onların çekilmesiyle, Turgut'un daha önce göremediği çok küçük birkaç adam ortaya çıktı birdenbire; kısa boylu ve şişman adamcıklar. "Hüküm okunuyor," diye bağırdı içlerinden ince sesli biri. Herkes ceketini ilikleterek tabutun çevresini sardı. Keskin güneşin sertliğine rağmen yüzler seçilmiyordu. Belli belirsiz kıpırdanmalarından, bir hazırlık yaptıkları anlaşılıyordu. "Ne hüküm? Ölen adamdan daha ne istiyorsunuz?" diye bağırdı Turgut, ya da ona bağıırıyor-

muş gibi geldi; sesini duyduklarından kuşkuluydu. Cebinden bir kâğıt parçası çıkarmaya çalışan adama doğru atıldı. Ayağı tabuta takıldı, yere düştü. Tabut, bu çarpma ile yerinden oynadı ve hemen yanındaki çukura yuvarlandı. Demek çukur varmış. Demek, Turgut'un düşündüğünün, bilmeden istediğinin tersine, hep dışarda, güneşin altında ve papatyaların arasında kalamayacaktı Selim. "Tabut ne kadar hafifmiş," diye düşündü. "Yalancı herifler. Boş yere yarım bırakıp gittiler işi." Ayağa kalktı. Küçük adamlar da kaybolmuştu. Çukura baktı: derin, karanlık ve biçimi belirsiz bir çukurdu bu. Tabut görünmüyordu. Bu karanlık kuyunun çevresinde dolandı. Yeni kazılmış toprağın çimenlerle birleştiği yere bir taş dikilmişti. Taşın üstünde kabartma bir yazıt vardı. "Hiç olmazsa yazıt koymayı düşünmüşler bu çarpık taşın üstüne. Düzgün bir yazı olsa." Taşa yaklaştı, okumaya çalıştı. Kargacık burgacık harfleri zorlukla söktü: "TURGUT ÖZBEN 1933-1962." Geriye sıçradı: "Hayır! Olamaz!" İçinin boşaldığını hissetti birdenbire: göğsünden midesine, oradan da bacaklarına doğru bir kayıp gitme. "Hayır! Selim olmalı! Ben, Nermin'le buluşacaktım." Birden yanında Selim'i gördü, tarifsiz bir korkuya kapıldı: acaba? Bütün gücüyle çenesini oynatmaya çalıştı: "Doğru mu bu, Selim? Nasıl olur? Sen de biliyorsun ölmediğimi, değil mi? Yoksa ikimiz de öldük mü?" Selim başını salladı. Nasıl anlamamıştı. "Demek tabut bunun için hafifmiş. Ama ben o kara adamları gördüm, konuştum onlarla." Selim gene başını salladı: "Onlar seni görmediler ki." "Parayı az bulduklarını söylediler ama..." "O sözler sana değildi. Cenaze memuruyla konuşuyorlardı." Kendi ölümüne üzülmeyle birlikte, Selim'i gördüğüne sevinmişti. "Belki o da ölmemiştir," diye düşündü. "Peki, hüküm neydi Selim? Kimin hakkındaydı? Benim mi, senin mi?" "Bilmiyorum," dedi Selim: "Her zaman söylemezler. Zaten, bilinen, beylik sözlerdir. Her hükümden bir-

kaç kopya çıkarırlar. Aynı günde gömülenler için okurlar. Çok merak ediyorsan, Haşim Beyin törenine gider öğreniriz.” “Hayır, sen anlat.” Selim omuzlarını silketti: “Hepsi aynıdır, dedim ya.” Turgut, içinde ifade edemediği tatlı bir duygunun varlığını duyarak direndi: “Hayır, sen gene anlat Selim. Sen başka türlü söylersin. Sen anlatınca beylik olmaz.” Selim, gözlerini, ileriye, çimenlere, papatyalara ya da onlardan öteye, hiçbir şey görmüyormuş gibi, hep Turgut’un onu hatırladığı gibi dikerek kısa bir süre sustu. Sonra, parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi ve yarım bıraktığı bir sözü tamamliyormuş gibi konuşmaya başladı: “Bizim için hüküm hep aynıdır. Kısa bir hükümdür: beklediğimiz ve inanamadığımız bir hüküm. Yalnız bizim için çıkarıldığını sandığımız, oysa sayısız kopyası olan ve ayrıntılara inmeyen bir hüküm. Biraz para verilince, biraz tatlı davranınca yumuşayan ve gene de aslında hiçbir biçiminin bizim için önemi olmadığını bildiğimiz bir hüküm.” Turgut kendine acıyordu. Ölümün getirdiği durgunluğu yırtmak istiyordu: “Bir yararı dokunuyor mu bizlere?” Selim başını salladı: “Öldükten sonra neyin yararı dokunur ki?” “Doğru.” Durumu kabul etmeye başlamıştı; kendine ve bilemediği, tanımlayamadığı şeylere acıması artıyordu. Bir yandan da bu durumdan kurtulmak için yüreğini acıtan bir çaba göstermeye çalışıyordu. “Papatyalar...” diye söylendi Selim. “Papatyalar... burada o kadar çok var ki...”

Ter içinde uyandı. Görünmeyen iplerle bağlandığı yataktan kendini ayırmak için, ona dayanılmaz ve ümitsiz gelen bir çırpınma, bir hayata dönme isteğiyle kıvranıyordu; ya da kıvrandığını samıyordu. İçinde bir yerde, artık hiç hareket edemeyeceğini hissediyordu. Gene içinde bir yer, bir duygu, kendini bütünüyle bırakmasına engel oluyordu. Bir kıpırdayabilse tekrar yaşayacaktı. Birden, bir oluştan başka bir oluşa geçmenin ölçülemeyen süresi içinde kendine

geldi. Hiçbir şey düşünemedi. Güneş odayı doldurmuştu. Göz ucuyla yanına baktı: karısı kalkmıştı. Yarı aralık kapıdan çocuklarının sesleri geliyordu. Bu sesler ve odayı kaplayan güneş, onu yavaş yavaş ısıttı. Ne oldukları pek anlaşılmayan, fakat hayata ait sesler, rüyanın verdiği katılığı yumuşattı. Yattığı yerden doğruldu, henüz başka bir ülkenin kolayca kırılabilen bir varlığı olmanın endişesiyle yavaşça kalktı. Pencereye yaklaştı, perdeyi hafifçe aralayarak dışarı baktı: karşı evlerin Turgut'a sırtını dönmüş arka cepheleeri: çizgilerini yumuşatmayı bilememiş kütleler; çirkinliklerini, rüyadan yeni uyanmış bir insana, sadece var olmalarıyla unutturan gerçek hacimler... Turgut, bütün bunları o sırada mı düşündü, yoksa sonradan, o anı hatırladığı zaman, öyle düşündüğünü mü sandı? Bilemedi: çünkü o zaman henüz Olric yoktu. Henüz durum bugünkü gibi açık ve seçik, bir bakıma da belirsiz değildi. Bir cümle kaldı yalnız aklında: "Güzel bir gün ve ben yaşıyorum."

3

"Siz hiç merak etmeyin," dedi adam. "On derste bu işin üstesinden gelirsiniz. Kimlere öğretilmedi ki biz bu mereti. Biz de az dayak yemedik ustamızdan. Cehalet, beyağabey, cehalet işte. Senin gibi münevver bir vatandaş olsaydım hiç zahmet çekmezdim vallahi." Turgut, önündeki direksiyona, belli etmek istemediği bir çekingenlikle bakıyordu. Kimse sezmeden, korkusunu farketmeden, bu inatçı ve onu tanımayan sertlikle nasıl uyuşabilecekti? Öğrendikten sonra, bütün zorluklar geride kaldıktan sonra; vücudun her parçasında, başlangıçta bu makine kadar kör ve inatçı olan direnmenin yumuşadığını, dokunmanın mümkün olduğunu gördüğü zaman, yazık ki geçiş süresini unutturur insan. İlerde, yeni bir denemeye girmek üzere olduğu anda, hiçbir ya-

rarı dokunmaz; ya da dokunmayacakmış gibi gelir yaşanmış olanın. İnsanlar da bırakmazlar ki: en yakınınız bile, otomobilin arka kanepesinde oturan karınız bile... bile ne demek? Özellikle, en yakınınız, sizi aptalca bir yarışma duygusuna sürükler. Turgut da kendini, sesini çıkarmadan arkada oturan ve sinirine dokunan bir anlayışlılık içinde görünen karısıyla gizli bir yarış içinde görüyordu. “Kadınlarda, el ustalığı isteyen işler için, aptalca bir yarışma duygusu vardır zaten,” diye düşündü. “Erkeklerin, başka konularda, onlara, üstün ve yukardan bakarmış gibi görünen tavırlarını çekemezler, bu çeşit yarışmalarla acısını çıkarmak isterler böyle küçük görülmelerin. Bir yandan da, her şeye rağmen savunmasız ve narin olduklarını gösteren yapmacıklıklarını elden bırakmazlar: ‘Canım şu ipi şuraya takar mısın? Canım senin boyun yetişir - ya da sen benden kuvvetlisin.’ Yani senin bütün üstünlüklerin, basit ve hayvani temellere dayanır. Sonra, küçük bir aksama olunca: ‘Dur canım, bir de ben dene sem’ sahteliği. ‘Uzun boylu hayvan! Beni kuvvetli kollarınla alıp götürdün; şimdi, bir çamaşır ipini takamıyorsun işte!’” “Karı-kocanın birbirleriyle ve çevreleriyle durmadan yarışmasını anlamıyorum, demişti Selim, Turgut evlenmeden önce. “Belki onlar farkında değil; oysa bana bu davranış, hayatı cehenneme çevirmek gibi geliyor.” Ne yapalım, canım Selim? Nermin’in şu anda, bu işi benden iyi yapma arzusuyla tutuşmasına nasıl engel olalım? Haydi Turgut, göster kendini. Yut şu direksiyonu.

Solundaki pencerenin camını indirdi ve kolunu kapıya yaslayarak dışarı baktı. Talim alanı, ağaçsız bir tepenin altında, beceriksizce tesviye edilmiş bir yolla çevrelenmiş toprak bir arsaydı. Tembel bir ilkbahar güneşi toprağı ve insanı ısıtıyordu. Zemin kuru ve tozsuzdu. Toprak yolun üstünde, araçların ezmediğı ve iyi düzeltilmemiş yerlerde papatyalar büyümüşü. Selim’le, kır gezintilerimizde topladı

ğımız papatyalar... “Başlasana artık; vakit geçiyor,” diye seslendi karısı arkadan bir yerden. Bir koşuda, yanındaki yarışmacıların sinirini bozmak için, çıkış yerine hesaplı bir telaşsızlıkla yaklaşan, çevresini bilinçli bir anlamazlıkla süzen bir atlet gibi hareket etti; elini yavaşça aşağıya indirdi, kontağı açtı; henüz alışkın olmayan ayaklarıyla gaz ve debriyaj pedallarını ayarlamaya çalışarak yavaş yavaş arabayı yürütmeye başladı.

“Yaşa ağabey vallahi. Nasıl, hemen kaldırdı arabayı değil mi abla?” Senin aklından geçmeyen ya da yakıştıramayacağın düşünceler içinde “abla”. Nermin karşılık vermedi. “Ben, arabayı kaldırmaya çalıştığım ilk gün ustamdan nasıl bir yumruk yemiştım sırtıma. Az kaldı direksiyon göğsüme giriyordu. Direksiyonu az sağa çevir; sağdan gidelim yoldaymışız gibi. Çok yapışma direksiyona, biraz serbest bırak.” Şoförün, övücü sözlerini bırakması Turgut’u biraz sınırlendirdi. Adamın uyarmalarını azaltmak için, bütün gücünü toplamaya çalıştı. Vücudunun her noktası gergin bir korku içindeydi; üstüne çöken bu alışık olmadığı baskıya karşı koyuyordu. Turgut, kaslarında bilinmeyene karşı ilk isyan geçinceye kadar, bu korkulu gerginliğin azalmaması gerektiğini biliyordu. Bütün gücüyle bir yandan vücudunun isyanına karşı koyuyor, bir yandan da bu çatışmayı yanındakilere sezdirmemek için, sonradan ona gülünç gelen, aşırı bir itina gösteriyordu. Bu gergin öğrenme devresi geçince de, arkadaşlarına, kendini küçümsermiş gibi bir tavır takınarak anlatacaktı bu durumu. İlk korkunun yaşandığı zamanın ağırlığından kurtulmak için, o anın güzelliğini bozacak, ona ihanet edecek ve başarmanın kolaylığını yaşayacaktı. Bu işlere yatkınlığını ileri sürecek, öğünecekti. Turgut, bütün bunları bilmiyordu o sırada. Biraz daha dişini sıkması gerektiğini biliyordu sadece. Birden arkaya döndü ve: “Gerçekten, sanıldığı kadar zor bir şey değilmiş,” dedi.

Bu işin sanıldığı kadar zor olmadığını söyledikten kısa bir süre sonra elinin altındaki direksiyonun küçüldüğünü hissetmeye başlamıştı gerçekten; o kadar kısa bir süre ki Turgut, söylediklerine inanmakta zorluk çekmedi. Oturduğu yerde hafifçe kıvıldadı, sırtı ter içinde kalmıştı. Belli etmeden vücudunu hafifçe oynatarak, terli sırtını gömleğinden ayırdı. Yumuşak bir hava dalgası araya girerek terini kurutmaya başladı. Kendinden memnun, gülümsedi: “Papatyalar ne güzel, değil mi Nermin?” “Evet, direksiyonu, elinin altına sığdırabildiğin anlaşılıyor.” Anlamamış gibi başını arkaya çevirdi: “Efendim?” “Önüne bak; yoldan çıkarsın sonra.” Tekrar: “Efendim?” dedi. Şımarık şımarık sırttı: “Yaşasın papatyalar; canım papatyalar. Seviyorum sizleri. Sizler ki bütün kış, toprağın altında, yalnız bizi düşünürsünüz ve ilkbaharda hemen seriliverirsiniz ayaklarımızın altına. Canınımlarım benim. Seviyorum sizleri insan kardeşlerim. Durup dururken seviyorum işte. Sevip duruyorum. Kollarımı açıp bütün insanlığı kucaklıyorum. Papatyalar gibi sizi koparıp göğsümde tutmak istiyorum...” “Yeter,” dedi Nermin. “Galiba iyice öğrendin. Bırak da biraz ben çalışayım artık. Sen arkaya geç. Hem papatyaları seyredersin, hem de terini kurutursun.” Turgut, birden fren yaptı. Nermin yerinden fırladı, önündeki koltuğun arkalığına çarptı. “Gel bakalım öne,” dedi Turgut: “O kadar acele ediyorsan.” Hızla kapıyı açıp dışarı fırladı: “Direksiyona geçiniz lütfen,” dedi. “Ve müessesemizin bir hediyesi olarak yerdeki bütün papatyaları kabul buyurun.” Hayır! papatyaları değil, karanfilleri. Papatyalar Selim’in. Arabanın arka kapısını açarak eğildi: “Tanıştığımıza, birbirimizi tanıdığımıza memnun oldum. Gözlerinizin rengine şafaklar kadar uygun bu çiçekler aşkımızın solmaz birer hatırası olsun, gözleriniz yaşlarla dolsun.” Nermin: “Sizinle tanışmıyoruz,” diyerek onu hafifçe itti ve öne geçti.

“Anlamadığın bir şey olursa çekinme lütfen, sor, olur mu karıcığım?” Öne doğru eğildi: “Önce biraz zor gelecek, ama alışacaksın.” Üniversitede ders çalışırken de Selim, arkadaşlarına böyle takılırdı. Kim çıkarmıştı bu sözü? Kenan çıkarmıştı. Yüksek matematikten haziranda geçince, Selim’le bir olup, etüd odasında, çalışmaya çalışan Turgut’un baş ucundan ayrılmamışlardı. Kenan, Selim’in okulda tanıdığı ilk insandı. Turgut’un onları ilk farketdiği gün, sıranın üstüne birşeyler yazıyorlardı. Turgut’un canı sıkılıyordu o gün. Ders-ten çıkıp gitmek istiyordu. Onlarda bir canlılık, bir kıpırdanma görerek öne doğru eğildi. Yalnız sırtlarını görüyordu. Sonra, bir sırt, yavaşça sola dönerek bir insan biçimine girdi, diliyle parmaklarını ıslattı ve ıslak parmaklarıyla sıranın üzerindeki yazılardan birini sildi. Hiç konuşmuyorlardı. Turgut, merakla sordu: “Affedersiniz, ne yapıyorsunuz orada?” Uzun boylusu başını çevirmeden karşılık verdi: “Sıkılıyoruz.” Turgut, bu sözden ümitlenerek yavaşça yanlarına kaydı ve sıranın üzerine yukardan aşağı yazılmış sayılara anlamadan baktı. “Vakit geçirme oyunu oynuyoruz,” dedi uzun boylusu. “Ve başarıyoruz da. İyi bir şekilde olmasa da geçiriyoruz vakti. Kenan saat tutuyor, ben de yazma işini yürütüyorum.” Turgut tekrar sayılara baktı: otuz dörtten başlayıp aşağı doğru birer birer azalarak sıfır oluyorlardı sonunda. Sıfırın altına da ‘zırrr’ diye yazılmıştı. Kenan: “Otuz üç,” dedi başını kaldırmadan; arkadaşı da büyük bir ciddiyetle parmağını ıslattı diliyle ve otuz dört sayısını sildi. Turgut’a dönerek: “Zil çalınca da ‘zırrrr’ı siliyoruz,” dedi. “Denemeyle sabittir ki bu metotla bütün sıkıcı dersler en garanti bir şekilde geçirilir. Şubemiz yoktur. İlk deneme parasızdır. Bakkallarda ısrarla arayınız.” “Sevdim sizleri,” dedi Turgut. “Benim adım Turgut Özben, oyununuza katılabilir miyim?” “Saatiniz tam zile göre ayarlıysa, zaman tespiti görevini size verelim. Kenan’ın saati biraz geri. ‘Zırrr’ı silme işi-

ni kesin bir duyarlılıkla yapamıyoruz. Benim adım da Selim.” Turgut hemen daha yakına sokuldu.

Can sıkıntısı, Selim’in önemli bir derdiydi. Bir işi yapmadan önce geçirilmesi zorunlu olan zaman onu müthiş sıkardı. Turgut’un da bu konuda, kendisine yakınlık duyduğunu anlayınca hemen ‘metotlarını’ açıklamıştı: “Otobüste, evle okul arasında geçen zamanın bana nasıl bir yük olduğunu bilemezsin. Böyle zamanları, yaşanmamış zaman haline getirmemek için olmadık oyunlar icat ederim. Kendimi kaptırmadan, belirli bir süreyi atlabileceğimi sanmıyorum. ‘Duraklar arası maç oyunu’ da bunlardan biridir.” “Nasıl?” demişti Turgut: “Anlat.”

“Oynanırken pek tatlı değildir ama, anlatırken ben bile sanki bir şey yapıyormuşum gibi heyecanlanıyorum. Çünkü, neden? Çünkü oyunun, oynanırken verdiği ve gene de hiçbir şey yapmamak kadar ağır olmayan sıkıntısını hafifletmek istiyorum; kendimle biraz olsun alay etmeden, kendi kendime yarattığım boşluğa dayanamıyorum. Bunun için, dinlerken, beğensen de, beğenmesen de bana haksızlık etmiş olacaksın. Olayın yalnız hafif yönünü öğrendiğin için, beni bir bakıma istismar etmiş olacaksın. Hiçbir şeye benzetezsen o daha kötü. Neyse, bu kısa ve son tahlilde gene bizi inciten girişi bir yana bırakalım. Her resmî Türk genci gibi, yani, sporla ilişkisi hiçbir zaman maç seyretmekten öteye gitmeyen her namuslu ve bunalmış vatandaş gibi siz de ayrı bir duhuliyeye ödemedi bu oyuna katılabiliyorsunuz. Ben de, bir çok vatandaşım gibi, soyutlama gücünden yoksun olduğum için ve özellikle zaman kavramını soyut olarak, yani ele gelmez bir kavram olarak düşünemediğim için süreye, ancak iki nokta arasında bir cismin hareketi olarak katılabiliyorum. Bu açıklamanın, değil dinleyenler için, benim için bile fazla soyut olduğunun farkındayım. Belki bizler, yani bu toprakların yetiştirdiği şu ya da bu çeşit değerler, soyutlaş-

maya başladığımızı bu kadar çabuk farketmeseydik ve bu kadar çabuk korkuya kapılmasaydık, bizlerden de büyük matematikçiler yetişir ve ansiklopedilerde taş basması resimleri çıkardı. Bu acıklı durumu da hemen, fazla üzülmeyen geçelim ve somut örneklerle yetinelim. Sözün kısası, benim oturduğum evle, üniversite arasında on dört durak vardır. Adlarını ezbere bildiğim, her gün birer birer geçilmesi gereken on dört durak. On dört resmî Türk otobüs durağı. Benim gibi otobüse tıklımış başka insanlar bu süreyi nasıl geçirir bilemiyorum. Yüzlerinden anlaşılıyor ki. Hiçbir şey belli etmiyorlar. Tabii, ben de içimden bu oyunu oynadığımı belli etmiyorum onlara. Onların yüzünü takınıyorum. Belki hepimiz bir yüz takınıp başka bir oyun oynuyoruz. Hiç olmazsa ben kendimi, sana ifşa ediyorum Turgut. Bunun değerini bil. Bundan sonra kimseye kötülük etme ve bütün dilencilere sadaka ver. Her durakta karşı takıma bir gol atarım, onun attığı bir golü silerim. Nasıl mı? Turgut! Yüksek matematikteki başarısızlığın yüzünden okunuyor. Canım, ilk durakta, yani bindiğim durakta on dört-sıfır yenik durumda girerim maça. Geçtiğim duraklar benim yenilgimi önce hafifletir, sonra yavaş yavaş, zaman yenik düşmeye başlar bana. Üniversitede inerken, on dört-sıfır galip durumda olan benim, anlıyor musun? Zaman, hiçbir zaman kazanamaz bana karşı. Otobüs bir durağı, durmadan geçerse, bu o gün olacak başka olaylar için iyi bir işarettir. Yedinci durağa kadar içimi buruk bir acı ve endişe kaplar. Sanki, daha dün, zamanı aynı biçimde yenilgiye uğratan ben değilmişim gibi içim titrer. Dalıcı bir forvet gibi saldırırım zamansporun kalesine: on üç-bir, on iki-iki, on bir-üç... Tabii buradaki sayı sisteminde, gerçek spor kurallarıyla bir uyumsuzluk var gibi geliyor insana. Bu kadar ince düşünen insan, zamanı bu ince düşünceleriyle geçirir; benim oyunumu ne yapsın? Programımız burada sona eriyor, zamanım doldu. Bana müsaade...”